

Arrest

nr. 318 276 van 11 december 2024
in de zaak X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BEL
Statieplaats 6-7
8630 VEURNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BEL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 24 augustus 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 10 februari 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 26 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het dorp Chegnori, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoun en soennitisch moslim. U liep school tot de 5de graad en u volgde een opleiding om monteur te worden.

Uw oudste zus R. was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan reeds twee à drie jaar verloofd met uw neef langs moederszijde, K.. Één à twee maanden voor jullie verhuisden naar Chonia - een subdorp van Sabazabad gelegen in het district Surkhrod - gaf uw zus aan dat ze niet langer met hem wou trouwen omdat

hij haar verteld had dat hij verkracht werd door drie personen. In die periode begon uw zus een relatie met S., uw neef langs vaderszijde. Toen uw vader hierachter kwam, werd hij boos en belde hij naar S.. Vier dagen hierna zijn uw zus en S. weggelopen. Twee à drie dagen hierna was heel uw familie op de hoogte en iedereen in het dorp lachte jullie gezin uit. Vervolgens heeft K. uw gezin via uw broer, A, en uw vader enkele keren telefonisch bedreigd. Jullie moesten R. terugvinden en naar hem brengen, anders zou hij u en uw vader vermoorden. Naar aanleiding van deze problemen verhuisden jullie acht à negen dagen later naar Chonia waar jullie twee à drie maanden verbleven.

Ongeveer vijftien à zeventien dagen voor uw vertrek moest u van uw moeder naar de winkel van Q. gaan om een gasfles te vullen. Toen u aankwam, zag u dat hij en S. in een discussie verhit waren. U kwam tussen en Q. trok een pistool. Door een verkeerde beweging schoot hij zichzelf dood. S. en u liepen beide weg. Uw kleren zaten onder het bloed van Q. en getuigen zagen dit toen u naar huis liep. De familie van Q. kwam dit te weten en beschuldigden u ervan Q. te hebben gedood. Daarom organiseerde uw vader een jirga om jullie conflict op te lossen. Tijdens de jirga werd u onschuldig verklaard door de dorpsoudsten, doch de familie van Q. wou dit niet accepteren. Ze wouden u ofwel vermoorden, ofwel uw twee jongste zussen in hun bezit nemen. Uw vader stelde voor om 500 000 Afghani te betalen, maar de familie van Q. accepteerde dit niet. Na de jirga is uw gezin verhuisd naar S.hapoor om te verblijven bij een vriend van uw broer, A. Na ongeveer vijftien dagen kon hij u niet langer beschermen en toen regelde uw broer een smokkelaar. Dan bent u Afghanistan ontvlucht.

U vertrok in 2021 en bent ongeveer drie maanden onderweg geweest. U kwam op 23 augustus 2021 toe in België, waar u op 24 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek heeft uw familie een huis gehuurd in S.hapoor. Daar verblijven ze momenteel nog steeds.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: de taskara van uw zus R.; de beslissing van de maliks in het kader van de jirga; en de koopovereenkomst wat betreft uw vaders winkel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest voor uw leven bij terugkeer naar Afghanistan omdat uw zus een geheime relatie had met S., uw neef langs vaderskant, en uw neef langs moederskant, K. - die eerder verloofd was met haar - uw gezin sindsdien bedreigt. U vreest ook voor uw leven bij terugkeer omdat u bent tussengekomen in een conflict tussen twee dorpingen, Q. en S., waarbij Q. zichzelf heeft doodgeschoten en zijn familie u ervan beschuldigt hem te hebben gedood.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst, wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn, dient te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 22 september 2021 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven). Hieruit bleek dat u een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. U wordt bijgevolg niet als minderjarig beschouwd. Het feit dat u valselijk verklaarde minderjarig te zijn, roept al meteen vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw asielaanvraag rond de geheime relatie van uw zus R. met uw neef langs vaderskant, S., dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de bedreigingen die uw gezin ontving van haar eerdere verloofde, uw maternale neef K., bijzonder ongeloofwaardig waren omwille van volgende pertinente redenen.

Ten eerste, is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat u de geheime relatie van uw zus R. met S., en de bedreigingen die u en uw familie omwille hiervan ontvingen, niet vermeldde bij uw eerste interview na uw aankomst in België toen u nog als minderjarig werd beschouwd. U sprak tijdens dit interview in het kader van

uw vluchtmotief enkel over uw interventie in het conflict tussen Q. en S., waardoor u bedreigd werd door de familie van Q. (MINTEH-fiche, "Motief voor de immigratie naar België"). Gelet op het gegeven dat deze geheime relatie één van de twee hoofdredenen uitmaakte waarom u Afghanistan bent ontvlucht en derhalve een uitermate essentieel element uitmaakt van uw asielrelaas, kan minstens verwacht worden dat u dit reeds van in het begin van de procedure zou vermeld hebben. Toen u met deze omissie werd geconfronteerd, verklaarde u dat u wel wou vertellen over de geheime relatie van uw zus en S., doch dat ze bij uw minderjarigheidsinterview hadden gezegd dat er hiervoor niet genoeg tijd was (NPO, p. 24). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk, daar redelijkerwijze van u mag worden verwacht dat u dergelijke belangrijke elementen reeds had vermeld, desondanks de beperkte tijd. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Voorgaande vaststelling klemmt des te meer daar u tijdens dit eerste interview tevens hebt nagelaten uw zus R. te vermelden, daar u enkel uw twee andere zussen, N. en S. vermeldde (MINTEH-fiche, "Familie"). Zoals reeds vermeld, staat het vast dat de geheime relatie van uw zus R. een pertinent onderdeel van uw asielrelaas uitmaakt, daar het één van de twee hoofdredenen was waarom u Afghanistan bent ontvlucht. Het gegeven dat u uw zus zelfs niet vermeld hebt bij uw minderjarigheidsinterview, doet dan ook serieuze twijfels rijzen omtrent het bestaan van de geheime relatie van uw zus en de problemen die u en uw familie hierdoor gekend zouden hebben. Wanneer u werd geconfronteerd met deze tweede omissie, kwam u niet verder dan te beweren dat u het bestaan van uw zus R. toen wel reeds had vermeld, doch dat er blijkbaar een misverstand was en dat dit niet werd genoteerd (NPO, p. 24). Hiermee verklaarde u de omissie echter niet, doch ontkende u ze louter. Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit.

Ten tweede, dient te worden opgemerkt dat u bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegde over op welke manier uw gezin bedreigingen ontving van K. in het kader van de geheime relatie van uw zus R. en S.. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u in eerste instantie dat K. uw ganse gezin bedreigde via uw ouders (Vragenlijst CGVS, d.d. 31/03/2022, vraagnr. 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat uw gezin drie of vier keer werd bedreigd door K.. Hij zei dat als jullie zijn vrouw niet terugbrachten naar hem, hij al de mannelijke familieleden in uw gezin zou doden om de familie-eer te herstellen. Dit gebeurde telkens telefonisch. Wanneer u werd gevraagd naar wie hij concreet belde om jullie te bedreigen, dan zei u dat dit naar uw oudste broer, A was. U werd tot driemaal toe gevraagd of dit enkel naar uw oudste broer was, elke van de drie of vier keren, en u antwoordde uitdrukkelijk van wel (NPO, p. 16-17). Wanneer u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, dan kwam u niet verder dan te zeggen dat K. één keer naar uw vader heeft gebeld en één keer naar uw oudste broer (NPO, p. 24). Deze uitleg kan uw tegenstrijdige verklaringen echter niet verschonen, daar u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk bevestigde dat dit enkel via uw broer gebeurde. Bovendien is het opmerkelijk dat u aangaf dat K. één keer naar uw vader en één keer naar uw oudste broer belde, gezien u eerder verklaarde dat hij uw gezin niet twee keren, maar drie of vier keren telefonische bedreigde (zie supra.). Voorgaande tegenstrijdige verklaringen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover, gezien de bedreigingen van K. de hoofdreden vormden waarom uw gezin verhuisde van Chegnori naar Sabazabad en één van de twee redenen was waarom u niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, tijdens de asielprocedure éénduidige verklaringen zou afleggen.

Ten derde, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de vrijblijvende opstelling van uw vader toen hij erachter kwam dat uw zus R. niet meer wou trouwen met K. opmerkelijk zijn in de Afghaanse context. Ongeveer één à twee maanden voordat uw gezin verhuisde naar Sabazabad, belde K. naar uw zus om te zeggen dat hij verkracht was. Na deze gebeurtenis, besloot uw zus dat ze niet langer met K. wou trouwen omdat ze dacht dat iedereen in het dorp haar zou uittachen. Toen ze dit liet weten aan uw vader, besloot uw vader om uw zus wat tijd te geven om van gedachten te veranderen (NPO, p. 11, 14). Hij beloofde de familie van K. dat alles in orde zou komen (NPO, p. 15), doch gaf uw zus de tijd om even thuis te blijven en zei zelfs tegen haar dat ze niet met K. moest trouwen (NPO, p. 11, 14). In de periode één à twee maanden voor jullie verhuis naar Sabazabad, begon uw zus een relatie met uw neef langs vaderszijde, S. (NPO, p. 11, 15). Uw vader hoorde uw zus bellen met S. toen ze in de badkamer was en werd boos op haar. Hierna belde hij naar S. (NPO, p. 15). Verder is er niks gebeurd. U gaf vervolgens aan dat uw zus R. naar de universiteit vertrok, en zo is weggelopen, gezien ze niet meer naar huiskwam (NPO, p. 11). Deze vrijblijvende opstelling van uw vader is frappant te noemen in de conservatieve Afghaanse context die u zelf heeft geschetst, des te meer daar uw vader degene was die het huwelijk tussen R. en K. heeft geregeld (NPO, p. 13). Toen u werd gevraagd hoe er normaal gezien in uw cultuur wordt omgegaan met dergelijke buitenechtelijke relaties zoals de relatie tussen R. en S., verklaarde u dat er van u en uw vader verwacht werd dat jullie uw zus en S. publiekelijk zouden stenigen en doodschieten (NPO, p. 14). Het CGVS beschikt ook over algemene

informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (Ministerie van buitenlandse zaken, Country of Origin Report Afghanistan, March 2019, p. 71-73) die bevestigt dat gearrangeerde huwelijken uitermate serieus worden genomen in Afghanistan en dat buitenechtelijke relaties met de dood worden bestraft door de familie van de vrouw. Dit bevestigt derhalve uw stelling dat van uw vader verwacht werd dat hij uw zus en S. zou doden. Gelet op deze door u geschetste conservatieve context, is het vreemd te noemen dat uw vader zo vrijblijvend heeft gereageerd ten aanzien van uw zus, niet alleen wanneer ze hem vertelde dat ze niet meer wou trouwen met K. – nl. dat hij haar wat tijd gaf om van gedachten te veranderen (zie supra.) – , maar des te meer wanneer hij achter haar relatie met S. kwam, nl. dat hij boos werd maar dat uw zus nadien wel nog naar de universiteit kon gaan, en zo kon weglopen. Deze vaststelling vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van uw relaas.

Er dient te worden geconcludeerd dat voorgaande manifest leugenachtige verklaringen over de geheime relatie van uw zus R. en de bedreigingen die uw familie hierdoor zou gekregen hebben van K., niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen maar ook ernstige twijfels doen rijzen over uw algehele geloofwaardigheid.

Daarnaast meent het CGVS dat er omwille van volgende pertinente redenen evenmin geloof kan worden gehecht aan het conflict tussen Q. en S. waarbij u tussenkwam met de dood van Q. tot gevolg.

Vooreerst, uw asielrelaas wordt op fundamentele wijze ondermijnd door het gegeven dat u hebt nagelaten de jirga te vermelden tijdens uw interview bij de DVZ. Wat betreft uw verklaringen bij de DVZ, beperkte u zich tot de stelling dat u in Sabazabad een gevecht zag gebeuren tussen Q. en S., dat u ging bemiddelen en dat Q. een pistool nam en zichzelf in de nek geschoten had. In de nasleep van het conflict, verklaarde u dat de familie van Q. u beschuldigde van zijn dood en dat ze u daarom bedreigden en wouden dat u terugkwam naar Afghanistan. Dit gebeurde op een vrijdag, acht maanden voor het interview bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/03/2022, vraagnr. 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde u dit verhaal (NPO, p. 11-12, 18-21), doch haalde u ook aan dat in het kader van het conflict tussen u en de familie van Q., er een jirga plaatsvond. Deze jirga met de dorpsoudsten werd georganiseerd door uw familie met de bedoeling te bemiddelen tussen beide families (NPO, p. 12, 17, 21). U verklaarde dat u op de jirga onschuldig werd verklaard en dat de familie van Q. noch de beslissing van de jirga, noch de bijeenkomst zelf wouden accepteren. Ze wouden één van twee opties: ofwel zouden ze u doden, ofwel moesten u en uw vader uw twee zussen overhandigen aan hen zodat ze ermee konden doen wat ze wouden. Uw vader probeerde nog om overeen te komen dat hij een schadevergoeding van 500 000 Afghani zou betalen, maar de familie van Q. accepteerde dit niet (NPO, p. 12, 21, 22). Gelet op het belang van deze gebeurtenis voor uw asielrelaas – deze mislukte jirga vormde namelijk de directe aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan –, kan minstens worden verwacht dat u inspanningen zou hebben geleverd om dit gegeven reeds vroeger te vermelden bij de DVZ. Wanneer u werd geconfronteerd met deze ommissie, verklaarde u dat u dit wel wou zeggen, maar dat de tolk u dit had afgeraden omdat u op dat moment nog geen bewijsstukken had om de jirga te staven (NPO, p. 24-25). Er dient te worden opgemerkt dat dit een postfactumverschoning is, daar u reeds bij aanvang van het persoonlijk onderhoud de kans kreeg om dit te vermelden, doch opteerde u ervoor te zeggen dat alles goed verlopen was bij de DVZ (NPO, p. 3). Bovendien is het weinig plausibel dat de u toegewezen tolk zijn neutraliteit zou doorbreken om u dit advies te geven. Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat u de kans kreeg om tijdens het interview bij de DVZ elementen toe te voegen. Er werd u immers expliciet gevraagd of u nog iets wou toevoegen aan uw relaas, een vraag die u stellig negatief heeft beantwoord (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/03/2022, vraagnr. 3.8). Hieruit concludeert het CGVS dat u wel degelijk de kans kreeg de jirga te vermelden, doch dat u hebt nagelaten dit te doen. Deze ommissie haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas compleet onderuit.

Daarnaast stroken uw verklaringen over uw afwezigheid bij de jirga niet met de inhoud van de brief van de beslissing van de jirga die u meebracht (NPO, p. 3). U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat u niet aanwezig kon zijn op de jirga, omdat het te gevaarlijk was voor u. Volgens uw verklaringen waren immers enkel uw vader, uw oudste broer, A, en uw paternale oom aanwezig om u te vertegenwoordigen (NPO, p. 22). Dit valt niet te rijmen met de vertaling van de brief. Uit deze officiële vertaling blijkt immers dat u wel degelijk aanwezig zou geweest zijn bij deze jirga. In de brief wordt gesteld dat S. en u beschuldigd werden van de dood van Q., doch dat u verklaarde onschuldig te zijn en dat u daarom aanwezig was op de jirga. Deze tegenstrijdigheid betreft de kern van uw asielrelaas – u gaf immers uitdrukkelijk aan dat het gegeven dat de familie van Q. de jirga niet accepteerde de reden was dat u Afghanistan bent ontvlucht (NPO, p. 21) –, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat uw verklaringen over de jirga overeenstemmen met de inhoud van de brief die u hiervan voorlegt. Bijgevolg ondermijnt deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien vallen uw verklaringen over het verloop van de jirga evenmin te rijmen met de inhoud van de brief. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat de dorpsoudsten u tijdens de jirga onschuldig verklaarden – U verklaarde immers meermaals dat de dorpsoudsten u onschuldig hadden verklaard en dat de

familie van Q. deze beslissing niet konden accepteren (NPO, p. 12, 21-23) - , blijkt dit niet uit de vertaling van de brief. Uit de vertaling blijkt namelijk dat u onschuldig was verklaard door de autoriteiten van het district Surkhrod en dat de dorpsoudsten die aanwezig waren op de jirga er niet in waren geslaagd het conflict tussen uw familie en de familie van Q. op te lossen. Derhalve blijkt met andere woorden dat de districtautoriteiten u onschuldig hebben verklaard en niet de dorpsoudsten. Het gegeven dat uw verklaringen over de beslissing die werd genomen op de jirga niet stroken met de inhoud van de brief, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht dat uw verklaringen over de beslissing die door de jirga werd genomen ten aanzien van u overeenstemmen met de inhoud van de brief. Deze vaststelling klemmt des te meer daar u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkele wijze melding maakte van de tussenkomst van de districtautoriteiten die in de brief werd vermeld. U werd nochtans gevraagd naar de aanwezigheid van de autoriteiten in uw regio, naar eventuele tussenkomsten van de politie bij conflicten (NPO, p. 9), alsook of er naar aanleiding van het incident tussen S. en Q. in het ziekenhuis bepaalde vaststellingen werden gedaan over de doodsoorzaak (NPO, p. 20), waardoor er redelijkerwijze verwacht kon worden dat u, indien u onschuldig zou verklaard zijn door de districtautoriteiten, dit spontaan zou hebben aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan bijzonder vaag waren en niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo verklaarde u eerst dat u in 2021 vertrokken was, doch dat u niet wist in welke maand en u wist evenmin of dit voor of na Nowruz was. Wanneer u werd gevraagd of u voor of na het offerfeest vertrokken was, zei u dat u vertrokken was na het offerfeest van 2021 (NPO, p. 10). Uit informatie over Afghanistan waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (ABC News, *Here's when Eid al-Adha is and what the feast of sacrifice is all about*, July 2021), blijkt dat het offerfeest in 2021 plaatsvond tussen 19 juli en 23 juli. Deze informatie strookt niet met de vaststelling dat u op 24 augustus 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende in België en u volgens uw verklaringen drie maanden onderweg was (NPO, p. 10). Bovendien blijkt uit de eurodac-gerelateerde informatie in uw dossier ook dat u zich op 6 juli 2021 al in Roemenië bevond en dat u op 28 juli 2021 in Italië was. Deze informatie stemt derhalve ook niet overeen met uw verklaringen dat u na het offerfeest bent vertrokken (NPO, p. 10). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen zicht geeft op de periode van uw vertrek uit Afghanistan, wat uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

De documenten die u voorlegde, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Wat betreft de taskara van uw zus en de beslissing van de dorpsoudsten in de jirga, dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (Cedoca, COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude, januari 2021; SEM (Swiss), *Identity and Civil Status Documents*, December 2022), blijkt bovendien dat allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.

Wat betreft de taskara van uw zus R. die u voorlegde, kan nog worden opgemerkt dat deze hoogstens iets zegt over haar identiteit en de familieband die tussen jullie bestaat, maar geen bewijs levert voor haar buitenechtelijke relatie als oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Wat betreft de beslissing van de dorpsoudsten in de jirga die u voorlegde, dient opnieuw benadrukt te worden dat uw verklaringen hierover niet overeenstemmen met de inhoud ervan (cfr. supra), wat de bewijswaarde ervan verder ondergraaft. U legde ook nog de koopovereenkomst voor wat betreft jullie winkel in Afghanistan om aan te tonen hoe u aan het geld voor uw vlucht uit Afghanistan kwam. Dit toont echter niets aan wat betreft de door u aangehaalde feiten en vrees.

U maakte via uw advocaat nog enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Deze opmerkingen worden aanvaard maar wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U liet na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Cit

ry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.

Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Aanvullende stukken

2.3.1. De verwerende partij legt op 17 oktober 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query « *Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* » van 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA, «*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*» van juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 2 februari 2024.

2.3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een “medisch” attest neer, gedateerd op 25 augustus 2021. Dit attest, waarvan niet kan worden nagegaan wie het opstelde, formuleert een aantal aanbevelingen op het vlak van persoonlijke hygiëne.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omdat zijn zus een geheime relatie had met een neef langs vaderskant, en de voormalige verloofde neef langs moederskant, verzoekers gezin sindsdien bedreigt. Verzoeker zou daarnaast ook tussengekomen zijn in een ruzie waarbij een dode viel en wordt ervan beschuldigd hiervoor verantwoordelijk te zijn. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud (verder (“NPO”), p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- Uit een medisch onderzoek van 22 september 2021 bleek dat verzoeker 21,5 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2 jaar. Verzoekers onjuiste verklaring dat hij minderjarig was is een eerste negatieve indicatie over zijn geloofwaardigheid.
- Met betrekking tot de problemen omwille van de geheime relatie van zijn zus R., worden verzoekers verklaringen niet geloofwaardig geacht:

- in het eerste interview als minderjarige vermeldde verzoeker de geheime relatie van zijn zus R. met neef S. en de bedreigingen aan zijn gezin hierdoor niet.
Hij vermeldde enkel de interventie in het conflict tussen Q. en Sa., wat de reden was voor bedreigingen door de familie van Q. (MINTEH-fiche, "*Motief voor de immigratie naar België*"). De verklaring dat er bij het minderjarigheidsinterview te weinig tijd was, wordt niet aanvaard.
- Dit is nog signifikanter omdat verzoeker tijdens het eerste interview zijn zus R. niet noemde, maar enkel zijn andere zussen, N. en S. (MINTEH-fiche, "*Familie*"). De geheime relatie van zijn zus R. is een cruciaal onderdeel van zijn asielrelaas, aangezien dit een van de hoofdredenen was voor zijn vlucht uit Afghanistan. Het feit dat verzoeker zijn zus niet noemde tijdens het minderjarigheidsinterview roept ernstige twijfels op over het bestaan van deze relatie en de problemen die hij en zijn familie daardoor hebben ondervonden.
- Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde hij dat K. zijn gezin via zijn ouders bedreigde (Vragenlijst CGVS, d.d. 31/03/2022, vraagnr. 3.5). Bij het CGVS zei hij dat zijn gezin drie of vier keer door K. werd bedreigd, met de dreiging dat hij alle mannelijke familieleden zou doden als zij zijn vrouw niet terugbrachten. Hij gaf aan dat deze bedreigingen telefonisch waren en specifiek naar zijn oudste broer, A., waren gericht. Hij herhaalde dit meermaals (NPO, p. 16-17). Bij confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen beweerde hij dat K. één keer naar zijn vader en één keer naar zijn oudste broer had gebeld (NPO, p. 24). Deze verklaring verduidelijkt de tegenstrijdigheden niet, omdat hij eerder bevestigde dat dit alleen via zijn broer gebeurde. Daarnaast is het opmerkelijk dat hij aangaf dat K. één keer naar zijn vader en één keer naar zijn oudste broer belde, terwijl hij eerder zei dat het gezin drie of vier keer werd bedreigd.
- Eén à twee maanden voor de verhuizing naar Sabazabad belde K. naar zijn zus om te zeggen dat hij verkracht was, wat haar deed besluiten niet meer met K. te willen trouwen uit angst voor publieke bespotting. Toen zij dit aan haar vader vertelde, gaf hij haar tijd om van gedachten te veranderen en beloofde hij de familie van K. dat alles in orde zou komen (NPO, p. 11, 14, 15). Kort voor de verhuizing begon zijn zus een relatie met neef S., en toen ze niet meer thuis kwam, zei haar vader dat ze niet met K. moest trouwen. Deze vrijblijvende houding van zijn vader is frappant gezien de conservatieve Afghaanse context die verzoeker schetst, vooral omdat zijn vader het huwelijk tussen R. en K. had geregeld (NPO, p. 13). Verzoeker verklaarde dat er van hem en zijn vader verwacht werd dat zij R. en S. publiekelijk zouden stenigen en doden (NPO, p. 14). Algemene informatie in het dossier bevestigt dat gearrangeerde huwelijken serieus worden genomen in Afghanistan en dat buitenechtelijke relaties zwaar bestraft worden (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Country of Origin Report Afghanistan*, March 2019, p. 71-73). Gezien deze context is het vreemd dat de vader zo vrijblijvend reageerde, zowel op het besluit van zijn dochter om niet met K. te trouwen als op haar relatie met S.. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder.
- Ook het relaas met betrekking tot het conflict tussen Q. en S., wordt niet geloofwaardig geacht:
 - Verzoeker heeft de jirga niet vermeld tijdens het interview bij de DVZ. Bij de DVZ verklaarde hij dat hij een gevecht tussen Q. en S. zag, dat hij ging bemiddelen, en dat Q. zichzelf met een pistool in de nek schoot. Hij vertelde dat de familie van Q. hem beschuldigde van zijn dood en hem bedreigde om terug te keren naar Afghanistan, wat gebeurde op een vrijdag, acht maanden voor het DVZ-interview (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/03/2022, vraagnr. 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde hij dit verhaal maar voegde hij ook toe dat er een jirga met dorpsoudsten was georganiseerd door zijn familie om te bemiddelen (NPO, p. 11-12, 18-21). Hij verklaarde dat hij onschuldig werd verklaard, maar dat de familie van Q. de beslissing niet accepteerde en eiste dat hij ofwel gedood werd, ofwel dat hij en zijn vader zijn zussen aan hen overgaven. Zijn vader bood een schadevergoeding van 500.000 Afghani aan, maar de familie van Q. accepteerde dit niet (NPO, p. 12, 21, 22). Gezien het belang van deze gebeurtenis voor zijn asielrelaas, zou van verzoeker verwacht mogen worden dat hij deze informatie eerder bij de DVZ vermeldde. Bij confrontatie met deze omissie verklaarde hij dat de tolk hem had afgeraden dit te zeggen omdat hij geen bewijsstukken had (NPO, p. 24-25). Deze verklaring is echter een *postfactum*verschooning, aangezien hij bij de start van het persoonlijk onderhoud de kans kreeg om dit te vermelden, maar ervoor koos te zeggen dat alles goed was verlopen bij de DVZ (NPO, p. 3). Het is bovendien onwaarschijnlijk dat de tolk zijn neutraliteit zou doorbreken om dit advies te geven. Daarnaast kreeg verzoeker de kans om elementen toe te voegen aan zijn relaas en antwoordde hij stellig negatief toen hem werd gevraagd of hij nog iets wilde toevoegen (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/03/2022, vraagnr. 3.8). Hieruit concludeert het CGVS dat verzoeker de kans had om de jirga te vermelden, maar dit heeft nagelaten. Deze omissie ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig.
 - Verzoekers verklaringen over zijn afwezigheid bij de jirga zijn niet in overeenstemming met de inhoud van de brief van de beslissing van de jirga die hij meebracht (NPO, p. 3). Tijdens het

persoonlijk onderhoud verklaarde hij niet aanwezig te kunnen zijn bij de jirga omdat het te gevaarlijk voor hem was, en alleen zijn vader, oudste broer A., en paternale oom waren aanwezig om hem te vertegenwoordigen (NPO, p. 22). Dit staat in contrast met de officiële vertaling van de brief, waarin wordt vermeld dat verzoeker wel degelijk aanwezig was bij de jirga. In de brief staat dat S. en verzoeker beschuldigd werden van de dood van Q., maar dat verzoeker onschuldig werd verklaard en daarom aanwezig was. Deze tegenstrijdigheid raakt de kern van zijn asielrelaas, aangezien hij expliciet aangaf dat de weigering van de familie van Q. om de jirga te accepteren de reden was voor zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 21). Hierdoor kan redelijkerwijs verwacht worden dat zijn verklaringen over de jirga overeenkomen met de inhoud van de brief.

- Verzoekers verklaringen over het verloop van de jirga zijn niet in overeenstemming met de inhoud van de brief. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde hij dat de dorpsoudsten hem onschuldig hadden verklaard, wat hij herhaaldelijk benadrukte (NPO, p. 12, 21-23). Dit blijkt echter niet uit de vertaling van de brief. De vertaling geeft aan dat verzoeker onschuldig was verklaard door de autoriteiten van het district Surkhrod, en dat de dorpsoudsten er niet in slaagden het conflict tussen zijn familie en de familie van Q. op te lossen. Verzoekers verklaringen over de beslissing van de jirga stroken aldus niet met de inhoud van de brief. Er kan verwacht worden dat zijn verklaringen over de beslissing van de jirga overeenkomen met de inhoud van de brief. Deze vaststelling is des te opvallender omdat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding maakte van de tussenkomst van de districtautoriteiten, terwijl hij specifiek werd gevraagd naar de aanwezigheid van autoriteiten in zijn regio en eventuele tussenkomsten van de politie bij conflicten (NPO, p. 9). Dit suggereert dat hij, als hij door de districtautoriteiten onschuldig was verklaard, dit spontaan zou hebben vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud.

- Tenslotte zijn de verklaringen van verzoeker over zijn vertrek uit Afghanistan bijzonder vaag en komen ze niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hij verklaarde aanvankelijk dat hij in 2021 vertrok, maar kon niet zeggen in welke maand of dit voor of na Nowruz was. Bij de vraag of hij voor of na het offerfeest vertrok, zei hij dat dit na het offerfeest van 2021 was (NPO, p. 10). Informatie over Afghanistan in het administratief dossier van het CGVS (ABC News, *"Here's when Eid al-Adha is and what the feast of sacrifice is all about,"* July 2021) bevestigt dat het offerfeest tussen 19 en 23 juli 2021 viel. Dit staat in contrast met de vaststelling dat hij op 24 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in België en dat hij volgens zijn verklaringen drie maanden onderweg was (NPO, p. 10). Bovendien blijkt uit eurodac-informatie in zijn dossier dat hij zich op 6 juli 2021 al in Roemenië bevond en op 28 juli 2021 in Italië. Deze gegevens kloppen niet met zijn verklaring dat hij na het offerfeest is vertrokken (NPO, p. 10). Verzoeker geeft hierdoor geen duidelijkheid over de periode van zijn vertrek uit Afghanistan, wat zijn algehele geloofwaardigheid en die van zijn asielrelaas verder ondermijnt.

- De documenten die verzoeker heeft voorgelegd, wijzigen de eerdere vaststellingen niet. Ten aanzien van de taskara van zijn zus en de beslissing van de dorpsoudsten in de jirga, moet worden opgemerkt dat documenten slechts ondersteunende bewijswaarde hebben als ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Cedoca, COI Focus *Afghanistan: Corruptie en documentenfraude*, januari 2021; SEM (Swiss), *Identity and Civil Status Documents*, December 2022) toont aan dat verschillende documenten tegen betaling kunnen worden vervaardigd, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert. Wat betreft de taskara van zijn zus R. kan worden gesteld dat deze hoogstens iets zegt over haar identiteit en de familieband tussen hen, maar geen bewijs levert voor haar buitenechtelijke relatie als oorzaak van zijn problemen in Afghanistan. Wat betreft de beslissing van de dorpsoudsten in de jirga, wordt opnieuw benadrukt dat zijn verklaringen hierover niet overeenstemmen met de inhoud van de documenten, wat de bewijswaarde verder ondergraaft. Tevens legde hij een koopovereenkomst van de winkel in Afghanistan voor om aan te tonen hoe hij aan het geld voor zijn vlucht kwam, maar deze bewijst niets over de door hem aangehaalde feiten en vazen.

Met betrekking tot de reden waarom hij de problemen met zijn zus niet heeft vermeld voert verzoeker aan dat hij werd gevraagd om een beknopte weergave van zijn asielmotieven te geven.

Hij wijst erop dat de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken erg beknopt is en dat verzoeker zich in een precaire situatie bevond. Verzoeker betoogt dat hij niet kon anticiperen op de elementen die het Commissariaat-generaal belangrijk zou vinden.

De Raad merkt echter op dat de familievete tussen de neef omwille van het gearrangeerde huwelijk met zijn zus niet anders kan worden beschouwd dan als een essentieel element van de asielaanvraag. Uit de vragenlijst ingevuld op 21 maart 2022 blijkt dat verzoeker het probleem tussen zijn zus en K. als eerste vermeldde. Vervolgens meldde hij het probleem met het schietincident. In de verklaring DVZ van 21 maart 2022 meldde hij ook het bestaan van zijn zus. In de fiche niet - begeleide minderjarige vreemdeling,

opgesteld op 21 augustus 2021, meldde verzoeker echter enkel het probleem met S. en Q., met betrekking tot het schietincident. Hij vermeldde ook niet zijn zus R.. Zo maakte hij dus melding van twee zussen en drie broers, waar hij later verklaarde drie zussen en drie broers te hebben. In de mate verzoeker aanvoert dat hij op dat ogenblik medische problemen had die hem hinderden accurate verklaringen af te leggen, blijkt inderdaad dat verzoeker op dat ogenblik brandwonden aan zijn benen had en jeuk aan zijn linkerarm. Evenwel blijkt niet dat dit hem verhinderd heeft verklaringen af te leggen.

Niettemin blijken de doodsb bedreigingen aan zijn familie omwille van zijn zus zeer ernstig, zodat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker dit aanvankelijk niet heeft verteld, meer zelfs, het bestaan van deze zus niet heeft vermeld.

Met betrekking tot de reactie van zijn vader, voert verzoeker aan dat hij zich in een bijzondere situatie bevond. De Raad merkt evenwel op dat het verzoekschrift uitgaat van een verkeerd standpunt waarbij het de zus van verzoeker is die werd verkracht. Het is immers de aanstaande echtgenoot en neef K. die werd verkracht, waarna verzoekers zus hem geen aantrekkelijke partij meer vond. Het betoog in het verzoekschrift op dit vlak behoeft ook geen antwoord. De Raad gaat er vanuit dat dit echter niet aan verzoeker persoonlijk wordt toegeschreven maar aan zijn advocaat (NPO, p. 11).

Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekers zus R. zich in haar eer gekrenkt voelde door het feit dat haar aanstaande echtgenoot werd verkracht, en dat haar vader hier begrip voor had, blijkt uit verzoekers verklaringen tezelfdertijd dat het gaat om een arrangement tussen twee families sinds 2 à 3 jaar, dat de familie van de neef reeds 100000 roepies had betaald. De Raad treedt bij dat een dergelijke afspraak niet zo snel ongedaan kon worden gemaakt. Dat hun vader vrij snel zou gezegd hebben dat ze niet met K. zou moeten trouwen op voorwaarde dat ze thuisbleef (NPO, p. 14), beoordeelt de Raad als merkwaardig in de Afghaanse context van huwelijksafspraken.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat hij wisselende verklaringen aflegde over de aard en het aantal bedreigingen.

Met betrekking tot het schietincident waar Q. omkwam, voert verzoeker aan dat het onderhoud op het CGVS twee jaar na het eerste interview op de DVZ plaatsvond. De Raad merkt vooreerst op dat het interview op de DVZ plaatsvond op 21 maart 2022 en het onderhoud op uit op het Commissariaat-generaal op 10 februari 2023, wat één en niet twee jaar later is. De Raad merkt op dat de behandelingstermijn van een verzoek om internationale bescherming kan fluctueren in functie van de toestroom en conjunctuurverschillen in het aantal verzoeken. Een termijn van een jaar kan in deze context niet als onredelijk worden geacht. Bovendien heeft dit verzoeker niet noodzakelijk benadeeld, nu dit hem de tijd verschafte om zijn asielrelaas beter voor te bereiden en eventueel bewijsmateriaal te verzamelen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de tegenstrijdigheid werd veroorzaakt door de duurtijd tussen de verschillende interviews.

Het niet vermelden van de jirga tijdens het interview bij de DVZ moet worden beschouwd als een cruciaal element. Pas bij het CGVS vermeldde hij dat er een jirga met dorpsoudsten was georganiseerd door zijn familie om te bemiddelen. Het feit dat hij door de jirga onschuldig werd verklaard, dat er een schadevergoeding werd aangeboden maar dat dit werd geweigerd, zijn essentiële gebeurtenissen. Verzoekers verklaringen bij de DVZ werden hem voorgelezen en er werd hem gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/03/2022, vraagnr. 3.8).

De niet aannemelijkheid van verzoekers verklaringen wordt verder versterkt door de vaststellingen dat verzoekers verklaringen over zijn afwezigheid bij de jirga niet in overeenstemming zijn met de inhoud van de brief van de beslissing van de jirga (NPO, p. 3). Ook het door verzoeker geschetste verloop van de jirga verschilt met de inhoud van de brief.

Waar verzoeker aanvoert dat als antwoorden niet voldoende duidelijk waren de *protection officer* moet doorvragen, merkt de Raad op dat de medewerkingsplicht voor de beide betrokken partijen geldt. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* meermaals duidelijkheid verschaft en dat verzoeker geen verduidelijking schept.

Bovendien beschikt de verzoeker in het kader van het huidige beroep ook over de mogelijkheid om meer duidelijkheid te scheppen, hetgeen hij nalaat. Waar verzoeker aanvoert dat hij geen negatief bewijs kan leveren, merkt de Raad op dat dit tot op zekere hoogte kan worden bijgetreden, reden waarom de wetgever het voordeel van twijfel heeft ingesteld wanneer materiële bewijzen niet mogelijk zijn. Zoals hoger reeds aangegeven moeten verzoekers verklaringen hiertoe consistent zijn en verzoeker moet actief meewerken. Dit is niet het geval. Verder moet ook worden opgemerkt dat verzoeker ook geen verklaring biedt voor zijn inconsistente verklaringen over het tijdstip van vertrek uit Afghanistan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor*

socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat hij nog steeds familie heeft in Afghanistan (NPO, p. 4-6).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"verminderd"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN

beschrijft het AFF als “meest actieve groep” tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022” (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiietische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanfvalen in 2023 (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van ‘gevechten’ en ‘geweld tegen burgers’ wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED’s-aanfvalen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘Explosive remnants of war’ zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van ‘targeted killings’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 113; COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door

Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als “*explosies/geweld op afstand*”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (*‘Explosive remnants’*) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “*gevechten*”, 33 als “*explosies/geweld op afstand*” en 105 als “*geweld tegen burgers*” (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “*minstens*” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade

kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier,

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT